

ПЕРСІ

Змієголові жіночки починали дратувати Персі. Їм слід було померти ще три дні тому, коли він скинув на них ящик шарів для боулінгу у «Барген-Марті»* в Напі. Вони мали б померти два дні тому, коли він переїхав їх поліцейським авто у Мартінесі. І вони вже напевне мали б померти цього ранку, коли він відрубав їм голови в парку Тілдена.

Скільки б разів він їх не вбивав, скільки б разів на власні очі не бачив, як від жіночок залишаються купки пилу, ті знову й знову відроджувалися. Персі навіть не міг далеко від них утекти.

Він дістався вершини пагорба і перевів подих. Коли він убивав їх востаннє? Десь дві години тому. Здається, довше вони тепер мертвими не залишаються.

Останні кілька днів Персі майже не спав. Їв усе, що вдавалося дістати дорогою: желейних ведмедиків

* Назва супермаркету. — Прим. ред.

з автомату, черстві бублики, навіть одне буріто із сумнівною начинкою (опускатися нижче вже нікуди). Одяг був розірваний, місцями обпалений і заплямований слизом чудовиськ.

Персі залишався живим тільки тому, що змієголові жіночки — горгони (так вони себе називали), схоже, теж не могли його вбити. Їхні пазурі не різали його шкіру. Їхні ікла ламалися під час кожної спроби його вкусити. Але сили Персі майже вичерпалися. Незабаром він виснажитья, і тоді... як би важко не було його вбити, хлопець не сумнівався, горгони знайдуть спосіб.

Куди тікати?

Він озирнувся навкруги. За інших обставин Персі б милувався краєвидом. Ліворуч розкинулися золотисті пагорби з озерами, лісами і стадами корів на галявинах. Праворуч простягнулися на захід рівнини Берклі та Окленда — величезна шахівниця житлових районів з кількома мільйонами людей, які навряд чи воліли, щоб їм псували ранок два чудовиська і немитий напівбог.

Ще далі на заході під сріблястим серпанком блищала затока Сан-Франциско. А за нею стіна туману приховувала саме місто, залишивши відкритими лише верхівки хмарочосів та башти моста «Золота брама».

Незрозумілий смуток здавив Персі груди. Щось підказувало йому, що він уже відвідував Сан-Франциско. Якимсь чином місто було пов'язано з Аннабет — єдиною людиною, яку він пам'ятав зі свого минулого. Спогади про неї були гнітюче туманними. Вовчиця обіцяла, що він зустрине Аннабет знову й поверне свої спогади... якщо досягне успіху в цій подорожі.

Спробувати перетнути затоку?

Спокусливо. Персі відчував за небокраєм силу океану. Вода завжди відновлювала його сили. Особливо солоня. Він з'ясував це два дні тому, коли знищив морське чудовисько у Каркінезьській протоці. Якщо він дістанеться затоки, то зможе дати бій, можливо, навіть утопить горгон. Але до узбережжя щонайменше дві милі*. Доведеться перетнути ціле місто.

Персі вагався ще й з іншої причини. Вовчиця Лупа навчила його загострювати відчуття — довіряти інстинктам, а ті вели його на південь. Зараз внутрішній радар Персі дзвенів як навіжений. Кінець подорожі наближався і був майже під ногами. Але як таке можливо? На вершині пагорба не було зовсім нічого.

Вітер змінив напрямок. Персі відчув кислий запах плазунів. На сто ярдів** нижче по схилу щось дерлося крізь ліс: тріскотіло гіллям, шелестіло листям і шипіло.

Горгони.

Укотре Персі прокляв їхній чудовий нюх. Вони щоразу казали, що відчувають його запах — запах напівбога, напівкровного сина якогось римського бога. Персі намагався кататись у бруді, пересуватися струмками, він навіть носив у кишенях ароматичні палички, щоб пахнути новеньким авто, та вочевидь сморід напівбога приховати було неможливо.

Він кинувся до західного боку вершини — занадто круто, щоб спускатися. Урвище заввишки вісімдесят

* 1 миля — прибл. 1,6 км. — Прим. ред.

** 1 ярд — прибл. 0,9 м. — Прим. ред.

футів* стрімко летіло вниз і закінчувалося дахом житлового комплексу, вбудованого у пагорб. Ще на п'ятдесят футів нижче з підніжжя пагорба випливала автомагістраль, що вела у напрямку Берклі.

Приголомшливо. Іншого шляху з пагорба не було. Вдалось же йому загнати себе у глухий кут!

Персі втупив очі в потік авто, що нісся на захід, до Сан-Франциско. От би опинитись в одному з них... І тут він усвідомив, що автомагістраль проходить крізь пагорб. Отже, тут мусить бути тунель... просто під його ногами.

Внутрішній радар Персі оскаженів. Він у правильному місці, тільки зависоко. Потрібно перевірити той тунель і дістатись автомагістралі. Негайно!

Персі скинув з плечей рюкзак. У «Барген-Марті» йому вдалось захопити купу припасів: портативний навігатор, скотч, запальничку, суперклей, пляшку води, туристичний килимок, зручну подушку у вигляді панди (бачив таку в рекламі) і швейцарській ніж — словом усе, що міг побажати сучасний напівбог. Однак у нього не було нічого, що можна використати як парашут чи санчата.

Залишалось два варіанти: стрибнути з висоти у вісімдесят футів назустріч смерті або залишитись і битись. Обидва здавалися кепськими.

Персі лайнувся і дістав з кишені ручку.

Вона не здавалась особливою — звичайна дешева кулькова ручка. Та коли Персі зняв ковпачок, ручка перетворилася на блискучий бронзовий меч. Клинок

* 1 фут — прибл. 30 см. — Прим. ред.